

PsittaScene Vol. 20 nr 3, augusti 2008

Översättning Dan Paulsen/Bo Gerre

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

Från direktören	2
En ödesdiger dag... - En ovanlig och sällsynt fågelobservation	3
Att handmata eller inte – Att köpa och sälja ungar som ej är avvanda	7
På jakt efter den mest gåtfulla aran – Blåhuvade aror i Peru	10
Flera grå utsläppta – Uppdatering av läget för gråpapegojan	14
WPT startar fond för gråpapegojor	15
Leaving Wild – för att rädda en art	16
PsittaNytt	18
WPT kontakter	19
Papegojor i det vilda: Blåpannad amasonpapegoja	20

På våra omslag

Framsida Markparakiten (*Pezoporus wallicus flaviventris*) är verkligen en fågel som sällan observeras. Faktum är att det inte fanns något foto av en vild fågel, tills en ödesdiger dag ute i Australiens ”outback”. Vi är stolta över att kunna dela med oss av denna spännande historia och de bästa fotografier som någonsin tagits och publicerats av arten. © Brent Barrett

Baksida Botten upp! När denna blåpannade amasonpapegoja (*Amazona aestiva*) försvann uppför trädstammen erbjöd den ett komiskt fototillfälle för den kvicktänkte fotografen och papegojforskaren Brent Barrett. © Brent Barrett

Från direktören

Goda nyheter: Det har nu gått ett år sedan EU permanent satte stopp för importen av vildfångade fåglar, något som vi i the World Parrot Trust arbetade hårt för i vår kampanj. Ännu bättre: Över tio miljoner fåglar har besparats ödet att fångas och exporteras sedan slutet av år 2005 då det initiala temporära importförbudet trädde i kraft. Och trenden är positiv även i de fågelexporterande länderna.

Nicaragua var tidigare en av de största exportländerna av vilda papegojor från Centralamerika.

Nu har ett temporärt förbud mot export inte bara stoppat den internationella handeln utan även bidragit till att drastiskt reducera handeln med papegojor inom Nicaragua. Att vilda papegojor såldes på marknader i städerna var tidigare vanligt förekommande men idag förekommer det inte.

Sydamerikas största exportör, Argentina, tillkännagav nyligen att exportkvoten för papegojor under 2008 skulle vara noll exemplar. Detta steg kommer att rädda tiotusentals papegojor detta år, och det kommer förhoppningsvis att fortsätta under de kommande åren. I sin korrespondens med CITES sekretariatet så uttryckte Argentina sin beklagan över att det av EU införda importstoppet medfört den förändring i policy som Argentina nu infört. Detta då importstoppet hade eliminerat deras primära marknad. Denna ”ringar på vattnet effekt” som EU:s importstopp medför är precis det som vi hoppats på och förutsett sedan flera år – elimineras efterfrågan så elimineras tillgången och därigenom skyddas miljontals vilda fåglar.

Som en konsekvens av vad som redogjorts för ovan så finns det nu endast två större exportländer i den västra hemisfären - Guyana och Surinam. Vi hoppas kunna sätta fokus på dessa länder under de kommande månaderna och åren. Nyligen hemkommen från ett första besök i Guyana, så är det med

glädje som jag kan rapportera att detta förvånansvärt oförstörda land arbetar hårt för att göra reklam för sig som en ”grön” nation. Vi är ivriga till att starta arbete med partners där för att uppmuntra en mer progressiv policy rörande export av vilda fåglar. Handeln med vilda fåglar kommer aldrig att helt upphöra men trenden i dessa stora marknader är i högsta grad uppmuntrande. Vi kommer att hålla er underrättade!

Jamie Gilardi
Director

En ödesdiger dag...

... klev en markparakit ut ur buskarna och rakt in i historieböckerna.

Artikel och foton av Brent Barrett

En av erfarenheterna i bevarandearbetet och även i livet självt är att, oavsett hur man försöker lösa ett problem så kommer man många gånger inte fram till en lösning. Lyckligtvis, ibland så kan en till synes slumpmässig händelse göra dina vildaste drömmar möjliga och föra med sig efterlängtade svar på frågor som man brottats med och som teknik inte kan lösa. Jag hade förmånen att råka ut för en sådan händelse i västra Australiens ”outback” under häckningssäsongen för den västra markparakiten (*Pezoporus wallicus flaviventris*).

Fram till och med den 5 oktober detta monumentala år så fanns det inga kända fotografier av en vild och otämjd markparakit. Inga boplatser hade anträffats sedan 1914 och mycket lite var känt om de plantor som arten lever av. Information om artens dagliga aktiviteter kom från ett radiospårningsprojekt under 1989. På alla nivåer ansågs markparakit vara en gåta som bevarade sina hemligheter väl. I maj 2004 publicerade jag en artikel i PsittaScene där jag introducerade denna kritiskt hotade art för världen. Under den gångna våren hade västra Australiens statliga bevarandeorganisation anställt mig för att hjälpa till med att lokalisera, fånga och förflytta dessa fåglar i syfte att skapa en ny underpopulation inom deras historiska utbredningsområde. Vårt team anträffade väldigt få fåglar på platserna för de två kända populationerna. En tredje tidigare pålitlig population verkade ha försvunnit helt. Detta var en allvarlig situation. Bevarandeprojektet gick så från att ha haft syftet att fånga in och förflytta fåglar till att eftersöka dem och skydda dem i deras befintliga område. Det fanns helt enkelt för få fåglar och för många osäkra faktorer för att försöka att förflytta fåglarna.

Under de kommande två åren uppkom samma frågor utan att vi fann svaren. Hur betar sig markparakiten för att häcka bland marklevande och flygande predatorer? Vad äter fåglarna? Var framlever de sina liv? Det var en vacklande lista över osäkra faktorer och frågor för en art som lever i ett utvecklat land som Australien. Vi vet mycket lite om vår fångslände befjädrade vän. Detta skulle ändras men vi måste vänta tålmodigt.

Vi vet att den nyfikna markparakiten lever ett liv som är helt olikt många andra papegojors liv med undantaget för ugglepapegojan eller kakapon (*Strigops habroptilas*) och nattparakiten (*Geopsittacus occidentalis*). Den flyger inte i stora skråniga flockar eller visar upp bjärt färgad fjäderdräkt. Lätet är diskret och inte likt andra papegojors läte och artens läte härmas av många andra arter som uppehåller sig i dess utbredningsområde. Arten flyger endast i skydd av halvmörker i de tidiga och sena timmarna vid gryning och skymning och den väljer att utbringa sitt läte under denna tid med smygande förflyttningar. Under dagen så går den omkring bland undervegetationen i sök efter föda och, som de flesta landlevande fåglar i torra och varma områden, så vilar den i skuggan under dagens hetaste timmar. Häckningsbeteendet är lika kryptiskt som dess vardagliga liv. Hanen och honan möts 400 m från boet och de anländer dit samtidigt i tystnad. På denna matningsplats stöter hanen upp föda åt honan som i sin tur matar ungarna i boet. Hanen lägger sig sedan att vila i närheten medan honan tyst återvänder till boet. Arten är den sista som ropar om kvällen och det är långt efter solnedgången när hanen matar honan. Han verkar inte övernatta nära boet vilket är ovanligt för papegojor. Även om inget bo någonsin har anträffats så vet jag att detta stämmer då jag är den enda nu levande personen som har sett det med egna ögon. En ödesdiger dag våren 2005 förändrade livet för de som arbetar med bevarandearbete i västra Australien. I detta hårda och orminfesterade landskap fick jag en högst ovanlig vän – en vuxen hane av markparakit som jag kallade för Charlie. Som det ser ut nu så är varenda förekommande foto av arten just på Charlie. Hur kan detta komma sig? Låt er inte luras av vad ni känner till om papegojor som är vänskapligt sinnade mot människor. Detta var en

vetenskaplig expedition – ingen mat erbjöds, Charlie satt inte på min axel eller sov i bur. I själva verket så har ingen rört eller hanterat en markparakit sedan 1989. Charlie tolererade helt enkelt min närvaro och över tiden så tillät han mig att komma så nära som 1 meter från honom.

Detta var (ett) mycket ovanligt (beteende, övs. anm.) för denna art. Framstående ornitologer har väntat i 20 år i förhoppning om att få en skymt av markparakiten. På grund av deras låga numerär och nyfikna beteende; att raskt gå genom undervegetationen före de har upptäckts, så förblir markparakiten en av de mest gäckande fågelarter i Australien. Skulle du råka överraska en, så flyger den ca 100 m i ett sicksack mönster och faller sedan ned till marken och springer i skydd. Detta vaktelliknande beteende har medfört att arten fått smeknamnet "Button grass quail" och respekt från många erfarna fågelskådare. En kunde säga att han sett en markparakit men att han endast sett en fladdrande stjärt medan fågeln snabbt försvann ur området. Så varför var Charlie annorlunda? Svaret stavas konsekvens. Under den historiska undersökningen år 2004 upptäcktes underpopulationen, vilket inkluderade Charlie. Samma år så campade fältteamet i närheten och övervakade vad som skedde under häcksäsongen. En nyligen flygg unge lokaliserades genom att ett hitintills okänt läte följdes upp. Jag tog ett hastigt kort av dålig kvalitet och tillslut så var markparakiten en nyhet i media. Detta var den första unge som iakttagits sedan 1913. Påföljande år så satte vi ihop ett större övervakningsprogram i samma häckningsområde. Så sakteliga hörde vi fler och fler nya läten från fåglarna, fåglar sågs med en alltmer ökande frekvens och vi byggde upp en bild av deras aktivitet och den lokala dialekten. Över tid så tolererade fåglarna oss mer och mer allt medan de fortsatte med sina normala aktiviteter. Fortfarande så kunde vi inte komma dem nära nog, trots att vi gömde oss i buskarna, spelade upp varierande lockrop och bildade en mänsklig skallgångskedja genom buskarna. En glimt efter en hastig flykt var allt vi såg. Så en dag skedde det. En fågel svarade på ett inspelat lockrop i ett område med låg och öppen vegetation. Med kameran i hand så tog jag mig fram i undervegetationen under en timmas tid tills Charlie klev in både i historieböckerna och i mitt hjärta. Fotografierna blev förstasidesstoff och de förekom i lokala tidningar och tidskrifter. Bilderna är de första i sitt slag, men de betydde mer än så. Här hade vi vår chans att visa den lokala befolkningen hur vacker och speciell denna papegoja var och hur nödvändigt det var att den fick bli föremål för bevarandeåtgärder. I artikeln i PsittaScene 2004 så fick jag för hand rita bilderna, det enda fotot visar en hand runt nacken på en av de fångenskapshållna fåglarna. Vi hade trätt in i en ny tidsepok. Under den följande häcksäsongen så återvände jag från Nya Zeeland för att arbeta en sista fältsäsong med att försöka, till slut, hitta ett rede. Jag hade tagit kort som hjälpte till att få publicitet – jag tvekade om den chansen skulle återkomma. Jag hade sett en unge efter en chansartad upplevelse som troligen inte skulle upprepas. Inget kunde dock förbereda mig för det som komma skulle. Till en början så var säsongen lite saktfärdig, bushen var tyst. Inga fåglar kunde noteras den första veckan. Hade de utfört sin berömda akt med att försvinna? Hade vi stört dem för mycket under den tidigare säsongen? Sakta men säkert så påträffade vi fler och fler fåglar. Vi fokuserade på dessa fåglar och tog fler risker, gömda under kamouflagenät endast meter ifrån deras område där de avgav sina lockrop. Vi använde trianguleringsmetod för att fastställa deras position utifrån deras lockrop och vi genomsökte området under dagen för hand. Fortfarande så kunde vi inte anträffa något bo, några ungar eller någon övernattningsplats. Tiden gick fort och vi höll på att komma in i slutfasen på säsongen och det var ont om tid. Hur skulle vi kunna hitta bon om vi inte kunde hitta de vuxna fåglarna? Så en natt såg vi dem tyst flyga in från motsatta sidor av en glänta. Två gånger så landade de endast meter ifrån mig i det avtagande solljuset. Undertiden hände något märkligt under dagarna. Vi påträffade en markparakit som upprepade gånger skrek tillbaka när vi spelade upp våra inspelade läten. Den första gången gick den raskt ifrån oss medan vi ljudligt tog oss fram i undervegetationen. Varje gång som vi förlorade den ur sikte, så spelade jag upp det inspelade lätet igen, och fågeln stannade och svarade. Vi lyckades följa efter den under en timmas tid och mot slutet så började den äta medan den gick. Kunde detta verkligen vara sant? Under fyra kommande tillfällen, vissa varade upp till 2 timmar, ändrades två saker. Charlie slutade att agera aggressivt mot högtalaren och vi blev bättre på att följa efter honom. Han började påvisa normalt beteende, till och med äta framför oss. Detta ledde oss till att kunna identifiera 20 nya foderplantor och en bättre förståelse av vilka behov arten har av sitt habitat. Vid många tillfällen så stannade han och vilade i skuggan för 30 minuter medan jag satt på huk endast 2 meter därifrån. Vi videofilmade allt detta, tog hundratals fotografier och spelade in honom när han använde alla kända läten utom ett. Detta frånvarande läte visade sig senare vara ett läte som endast honorna använde. Men fortfarande kunde vi inte hitta något bo. Kunde Charlie bli övertygad om att leda oss dit?

En dag så hittade vi Charlie utanför det normala födosöksområdet. Vi genomsökte området och hörde så det distinkta ljudet från en juvenil fågel, en unge. Vi lyckades få Charlie att leda oss dit med bara 50 meter kvar fram till ungen och vi genomsökte området för hand. Denna plats var 400 meter från den plats där hanen matar honan, var vi hade videofilmade Charlie och hans hona. Till slut hittade vi Charlies unge men endast på grund av att han ledde oss dit till område där den var gömd. Jag hade då möjlighet att fotografera denna unge som hade lämnat boet för 14 dagar sedan, innan den flög iväg och den återsågs aldrig igen. Emellertid, tack var dess ihärdighet att stanna kvar i området, så under flera nätter kunde vi slå fast att boet fanns i närheten. Trots alla dessa häpnadsväckande händelser så har fortfarande inte ett bo av markparakit anträffats på 100 år. Detta mysterium återstår för oss att lösa.

För att se en video av markparakiten besök: www.youtube.com/parrotsdotorg

Bildtexter:

Det stora, täta och oförlåtande habitat som markparakiten bebor gör det lätt att förstå varför det har varit så svårt att lokalisera och observera dessa hemlighetsfulla marklevande papegojor. Många erfarna fågelskådare har förgäves spanat efter denna ovanliga fågel. De mest tursamma kan ha belönats med en grön blixtnär och en syn av en stjärt i hastig rörelse innan fågeln försvinner in i undervegetationen.

Ihärdighet betalar sig när "Charlie" till slut tillåter en allt mer närmare observation. Han är fortfarande vaksam i öppen terräng men börjar naturligt att äta, vilket i sin tur ledde till identifieringen av hittills okända foderplantor och till en bättre förståelse för vilka krav arten har på sitt habitat. Upprepade möten med fågeln under de följande dagarna gör att många frågetecken över artens dagliga liv kan rätas ut.

Den ultimata belöningen – genom att följa "Charlie's" varje rörelse, Brent Barrett, Francesca Cunningham (avbildad på sid. 4) och två andra har tur. De lyckas lokalisera hans unge som är flygg sedan 2 veckor. Efter att detta kort togs så flög ungen iväg i skydd och de är de enda som har sett en unge av denna art.

Sidorna för sällskapsfåglar

Att handmata eller inte – Att köpa och sälja ungar som ej är avvanda

I detta nummer skriver **EB Craven** om frågan om avvänjning av ungar. EB Craven har fött upp, tränat, hållit och rehabiliterat mer än 75 arter av papegojor under de senaste dryga 20 åren. Att han betonar vikten av att fåglar får leva i en för dem naturlig miljö, och hans insikt om vikten av att ungar blir helt flygga under den utsträckta perioden från handmatning till att de äter själva, samt att ungarna bör lämnas kvar i holken hos föräldrarna under flera veckors tid för att de skall kunna lära sig obestämbara insikter om sin art, har medfört att avsevärt förbättra livet för många papegojor i fångenskap. Han har skrivit otaliga artiklar för olika tidningar över hela världen och på Internet. För mer råd från papegojexperter gå in på: www.parrots.org > Forums, Experts & Bloggers

Det finns kanske inget annat ämne rörande hållandet av papegojor i fångenskap som under de senaste åren rönt sådan uppmärksamhet, känslor och kontroverser som frågan om försäljning och överlåtelse, från uppfödare och djuraffärer, av papegojungar som inte är avvanda från handuppmatning, och detta på grund av uppenbara orsaker! Om inte övergången, av en hjälplös unge som är mitt inne i en handuppmatningsperiod, sker ansvarsfullt, så kan den resultera i ett antal allvarliga problem. Otillräcklig eller felbalanserad mat kan orsaka stopp i tillväxten s k "stunting growth", undermålig befjädring, skelettdeformiteter, överskott av vitaminer eller brist på detsamma, till och med lever och njursvikt. En smutsig omgivning eller en exponering till främmande mikroorganismer kan medföra sjukdom, svampinfektioner att maten i krävan surnar med krävstopp som följd, mm; medan en felaktig matningsteknik kan medföra i att krävan bränns eller att mat inandas i lungorna.

Dessutom uppkommer ibland oberäknelig emotionell stress och beteendeproblem av ren och skär försummelse, eller pga. en frekvent förekommande hunger eller att rutinerna för handuppmatning saknar basala principer för hur ungar skall matas upp. Papegojungar är väldigt tåliga. Deras förmåga

att tåla påfrestningar och deras vilja att överleva är uppenbar för den som matat upp även endast ett fåtal ungar. Men samtidigt är det uppenbart att det finns personer inom fågelhållningen, som på grund av bristande erfarenhet eller på grund av misskötsamhet, i sin roll som surrogatföräldrar, endast gör vad som absolut är nödvändigt för att hålla ungar vid liv och växa. De kan aldrig uppvisa eller uppnå maximal hälsopotential hos sina växande ungar som blivande sällskapsfåglar.

Uppfödare, återförsäljare av fåglar och djuraffärer som gör det till en vana att sälja icke avvanda papegojungar till sådana oerfarna personer för fortsatt handuppmatning, agerar oansvarigt. I vissa fall resulterar detta i att ungen dör. Med dagens tekniker, hjälpmedel och tillgänglig kunskap i hållandet av papegojor så är förlusten av varje frisk unge på grund av en felaktig hantering av en ovan ny ägare som på egen hand försöker bemästra, en för honom ny teknik, ett tråkigt misslyckande.

Skulden ligger både hos den okänsliga person, som sålt fågel i fråga, och hos den mindre vetande köparen! Det är inte så konstigt att så många veterinärer, personer med specialistkunskap om papegojors beteende, och ansvarskännande fågeluppfödare nu gemensamt går ut med budskapet ”Sluta sälja icke avvanda papegojungar”!

Det är intressant att fundera på vad orsaken är till att sälja en icke avvand unge.. Ett av de vanligaste motiven är skyndsamhet. Att mata olika ungar dygnet runt är en stor arbetsbelastning både med dem som redan finns inne för uppmatning och vetskapen om dem som snart skall komma dit. Stress och bördan av att mata för många papegojungar i en anläggning resulterar oftast i att normala och naturliga metoder för papegojhållning överges. Livskvaliteten för häckparen blir lidande och de emotionella behoven hos ungar möts inte på ett korrekt sätt. En annan orsak till att sälja icke avvanda ungar är förstår, pengar. Fågelhållare är tveksamma till att behålla ungar i veckor efter kläckningen, när det finns andra som kan göra jobbet. För det tredje, papegojungar som inte är självförsörjande köps och säljs i USA på grund av att detta är vad kunderna tror att det är vad de vill ha. Detta uppmuntras av vissa försäljare av papegojor. De försöker övertyga köparen om att ungen kommer att ”ty” sig till den nye ägaren på ett bättre sätt och att den kommer att bli lättare att ha kontakt med, än redan avvanda ungar. I själva verket så är det så att, redan avvanda och flygga ungar, om de är uppfödda på ett korrekt sätt, medför mycket mindre problem och anpassar sig mycket bättre när de flyttar till ett nytt hem. Under många år så valde jag att sälja mina åtta och tio veckor gamla ungar till en respekterad djuraffär där jag arbetade som chef under sju år. Ägaren till affären är en mer erfaren handuppmatare än jag själv, och han har fött upp hundratals kroknäbbade sällskapsfåglar tillhörande dussintalet arter. Jag litade på Feathered Friends of Santa Fe och visste att mina ungar skulle få första klassen behandling där. Men jag gör inte detta numera och jag är övertygad om att papegojor blir mer tillitsfulla och lugna om de får växa upp de första 16 veckorna eller så i våra voljärer bland föräldrarna som kläckte dem. Vissa fågelhållare föredrar att sälja hela sitt ”parti” av icke avvanda ungar till personer som är vana vid handuppmatning och att avvänja ungar innan de säljs vidare. Återigen, om alla inblandade är seriösa, så bör det inte finnas anledning till att en unge skulle utsättas för fysisk fara. Men tänk på hur en unge tas från sin mörka och trygga holk till uppfödarens uppmatningsanläggning, sedan vidare till personen som skall avsluta uppmatningen och avvänja fågel för att sedan lämna den vidare till en djuraffär som avslutar det hela med att sälja fågel till den nye ägaren. Denna procedur innebär fem avgörande förändringar i fågelns liv, och allt inom loppet av fyra eller fem månader. Det är inte enbart problematiskt för fågel att ta till sig denna fortgående förändring och om det inte sköts perfekt så kan det lämna bestående emotionella trauma för ungen. Stabil uppväxt är en viktig och kritisk ingrediens i förloppet att få papegojungen att bli en stabil och tillfreds sällskapsfågel!

Det är inte ovanligt att se enstaka mörka streck, s k ”stressmärken” på en fågels fjäderdräkt där märkena markerar just när en abrupt miljöförändring skedde. Om en unge måste förflyttas så är det viktigt med att extra god omvårdnad, kärlek och skötsel ges. Uppgifter om kläckning och data från uppmatningstiden och annan uppdaterad information beträffande fågel måste inkluderas i överföringen, tillsammans med ett lager av exakt den mat som den tidigare matats med. Att en hjälplös unge förs över till en ny miljö är tillräckligt stor risk och omställning för fågel utan att den för den skull även skall få en ny mat av den nya ägaren. Slutligen så har vi fallen där en icke professionell handmatare, med det menas oerfaren personal i en djuraffär eller en nybliven oerfaren ägare köper en icke avvand unge. Det är här som 95 % av de allvarliga störningarna och problemen uppstår. I många fall så är ägaren helt enkelt inte familjär med vilka behov som just den arten har. Till exempel – alltför

många aspirerande fågelhållare tror att bara för att de matat upp en nymfkakadua eller dvärgpapegoja tidigare så har de nu kunskap för att kunna mata upp och avvänja en amasonpapegoja eller en gråpapegoja. Så är inte fallet och tro mig, en amasonunge eller parakit är inte lik den andre. Det finns ungar som avvänjs tidigt och det finns de som gör det senare och det finns de ungar som motsträvt går att mata och ungar som saknar födoreflexer helt och hållet. Det finns de som är för varma eller spralliga och de som är rädda för ljuset och de som helt enkelt inte stannar i sin behållare mellan målen... Nyckeln här är kunskap. Och då inte bara kunskap man enbart läst sig till utan "hands-on" erfarenheter.

Om det finns de av er som överväger att mata upp en mellan till större papegoja som ej är avvand av en art som ni inte tidigare har matat upp, sök då råd och hjälp från erfarna handuppmatare vilka har åtskilliga gånger matat upp ungar av den aktuella arten. Ställ frågor, prata näringslära, skriv upp hur långt det brukar ta tills arten är avvand och äter självständigt, skriv upp olika beteenden och lär er, lär er, lär er. Förresten så en sådan dödlig sjukdom som polyomavirus är en allvarlig patogen att få in i sin uppfödningssituation och kommer troligen att ta livet av en icke avvand unge. Att vänta så länge som möjligt med att "ta hem" er nya sällskapsfågeln medan ni gör regelbundna besök medan den blir avvand, är till kundens fördel. Den uppfödare eller djuraffär som ändå väljer att sälja en icke avvand unge har ett större ansvar. Sådana försäljare måste veta när de skall säga "Nej, absolut nej" till en förflyttning av en icke avvand unge till att förflyttas till en icke lämplig handmatningssituation. En ny ägare med ett heltidsarbete som planerar att ta ungen med sig till och från arbetet skulle kunna vara ett sådant fall. En ägare som ännu inte köpt en bur kan vara ett annat sådant typiskt fall. Många andra oönskade situationer kan skapas genom försäljning av icke avvanda ungar. Till exempel så säljer en del odlare icke avvanda ungar till ett lägre pris och en presumtiv ägare kanske då endast tänker komma över fågeln till ett billigare pris, (omedveten om vilken uppgift han egentligen åtar sig). Sådana monetära motiv är suspekta när man väger in den tid och det engagemang som det krävs för att handmata upp en unge tills den är helt avvand och äter självständigt.

En annan situation som jag sett är när ett par skall dela på uppmatningsuppgiften, men där en i paret är rädd för fågelns näbb. Detta förekommer ofta med större aror då de ofta pumpar kraftfullt med näbben då man skall mata dem med det flytande fodret. En önskan att forma ett starkt band med sin nya sällskapsfågel anges ofta som anledning till varför man skall mata upp en unge. Detta är ett felaktigt koncept. Unga papegojor formar inga band när de tyr sig till den person som håller i sprutan med maten. Detta är inget permanent emotionellt band. Precis som i det fria så tyr sig inte ungen till sina föräldrar. Kvaliteten och djupet av vänskapen mellan ägare och papegoja bestäms efter att fågeln är avvand och då fågeln börjar utveckla sin personlighet och tänker för sig själv. Fågelförsäljare som lurar in ovetande köpare i handmatningsuppgifter med denna orsaken bör man se upp med.

Medan mina rekommendationer helt klart är att man inte som oerfaren köpare skall åta sig handuppmatning så finns det en tid då jag anser det som idealt för dem att kliva in. Denna tidiga och lekfulla utvecklingsfas, jag kallar den för "puppy phase" är ett sant nöje för ägarna att få delta i. Denna fas börjar normalt inte förrän ca två veckor före det att fågeln är avvand och den fortsätter fram till det att fågeln är flygg. Nittionio procent av de icke avvanda ungar som såldes genom vår affär i Santa Fe överfördes till sina nya ägare i denna sena fas. Vid denna tidpunkt så är fåglarna till nittio procent fullfjädrade och de äter endast två gånger om dagen från en skål med varm mat som ges med fingrarna och fågeln äter nötter, frön, grönsaker, pellets och andra foderämnen som ingår i en avvänjningsprocess. Att de inte längre behöver matas med spruta innebär att risken för att de skall kvävas vid matning inte föreligger och ej heller finns det risk för att de skall bränna krävan. Denna fas är mycket mer att föredra och har den fördelen att den äger rum när ungen flyger omkring och den kan då komma till en och de välkända matskålarna på kommando. Detta är en ideal tid för den nya ägaren att införa matrutiner hos sällskapsfågeln. Det måste dock tilläggas att det är viktigt att komma ihåg att vid tiden för att papegojan avvänjs så måste den ha tillräckligt utrymme för den att flyga omkring i för att fågeln skall kunna fullfölja sin flygträning till fullo. Avvänjning går hand i hand med flygträning. Unga papegojor behöver stora slutna rum för att kunna utveckla tillräcklig muskulatur och avancerad flygkicklighet.

När vi förbereder för att sända en fågel hem till någon så uppmanar vi köparen att regelbundet under tio dagar, innan hemtransporten, besöka fågeln och bekanta sig med den. Detta för att fågeln skall vänja sig vid köparens röst och beröring. Under de två återstående veckorna kommer köparen till

butiken vid matdags under eftermiddagen och ges då hjälp och instruktioner hur de skall mata sin fågel med fingrarna genom att ge en varm röra. Eventuella problem löses innan fågeln lämnar butiken. När fågeln slutligen avhämtas så erhålles en lista över skötselråd, avvänjningsmat, råd angående renlighet och säkerhet, mm. Listan gås igenom med den nye ägaren. Kontaktinformation ges och instruktioner ges om att ägaren skall ringa butiken åter efter 24 timmar och rapportera. Fågeln tas med till butiken efter 3 dagar för att det skall mätas vilka framgångar som skett. Avvänjning kan vara en delvis svår process att hantera. Vid flera tillfällen så kom ungar tillbaka till oss efter 48 timmar beroende på att de inte åt tillräckligt bra i deras nya miljö. Så det kan tyckas att om man säljer en icke avvärd unge så avsäger man sig som säljare inte allt ansvar för den lilla levande varelsen. När detta väl är överenskommet och med en stark och god samverkan mellan säljare och köpare kan en sådan överföring endast göras framgångsrikt vid slutet av handuppmatningsfasen. Men som det redan nämnts, för en köpare av en sällskapsapegoja så finns det egentligen ingen större fördel att ta hem fågeln tidigt. Besök den ofta och lämna avvänjningen till de proffs som sysslar med detta och har matat upp och avvärd ungar under veckor. Stabilitet och tålmod är nyckelord till att få fram de finaste av sällskapsfåglarna. Du kommer inte att bli besviken över resultatet.

Med hälsningar, Aloha EB

Bildtexter:

Handuppmatning är en komplicerad process som involverar förändringar i ungens privata sfär, matens sammansättning, tider och omgivning att flyga i.

Den socialisering som ungarna får av andra medlemmar av samma art kan vara ovärderlig när ungen senare kom hem som sällskapsfågel.

Varför skulle en köpare vilja ta hem denna unge tidigt? Den kommer att lära sig så mycket tillsammans med sina bröder och systrar.

Leaving Wild – för att rädda en art

Av Kaitlin Studer

Genom regnskogen i Belize på omärkta vägar så spåriga att huvudena slog i taket på vårt fordon tog vi oss fram till tallsavannen, bara för att fastna två gånger i leran. Jag var medlem av ett lag studenter och universitetslärare, som var på jakt efter den utrotningshotade gulhuvade amasonen (*Amazona oratrix*). I sällskap med Ivan Gillett, skogvaktare ansvarig för återhämtningdelen för gulhuvade amasonen i projektet ”Programme for Belize” vandrade vi på savannen på jakt efter potentiella boplatser bland de karibiska tallarna. Ivan förklarade några av de problem, som han möter, när han försöker rädda denna papegoja från utrotning. Vi kom till ett träd som hade skurits upp med en machete och lämnat efter sig ett gapande hål ca 60 cm nedanför bohålets ingång. Ivan förklarade: ”Detta hål har gjorts för att ta ungar, dra ut dem från botten av boet. Om de (boplundrarna) försöker nå in i håligheten löper de risken att bli bitna.” Ett andra hål var bevis på att detta träd hade plundrats två gånger. ”Gulhuvade amasoner börjar i toppen av den karibiska tallen och arbetar sig nedåt allteftersom varje bo blir obrukbart,” förklarade Ivan. Boplundring har till stor del bidragit till minskningen av populationen av gulhuvade amasoner. Gulhuvade amasoner är mycket populära inom handeln med sällskapsdjur, eftersom de mycket snabbt kan lära sig att härma mänskliga röster. Tallsavannen i Rio Bravo Conservation and Management Area (RBCMA) är hem för den enda livsdugliga populationen av gulhuvade amasoner som finns kvar i Belize. Det är här jag arbetade i två veckor i december 2006. Målet för detta initiativ var att lära känna den gulhuvade amasonen så att jag skulle kunna göra utbildningsmaterial för skogvaktarna att dela ut i utkanten av RBCMA. Projektet finansierades av McMaster School for Advancing Humanity vid Defiance College i Ohio, USA:

Ivan och jag återvände till savannen några dagar senare och vandrade tills vi kom till ett träd, som var fullständigt nedhugget. Förra säsongen hade Ivan under bevakningen av bon noterat tre friska ungar i håligheten innan han slutade sin undersökning för kvällen. När han återvände följande morgon,

hade trädet blivit avverkat och ungarna försvunnit. Förlusten av ett ganska nytt boträd var värre än förlusten av kullen.

Boplundring är inte det enda problem som påverkar den gulhuvade amasonen. I några delar av Belize dödas papegojan, eftersom lokalbefolkningen betraktar den som ett skadedjur. Den gulhuvade amasonen äter frukten från cashewträd och påverkar inkomsterna för många i Belize. Papegojpopulationen hotas också av habitatförstöring som ett resultat av ofta förekommande bränder. Tallsavannens ekosystem drar nytta av naturliga bränder som förekommer då och då. Upprepade bränder skadar några karibiska tallar och förstör också många gulhuvade amasoners bon. Förra året, när tallsavannen i Rio Bravo brändes för att underlätta jakt, förstördes mer än 15 amasonbon. Under vårt samtal nämnde Ivan också, att boplundrarna ibland har med sig barn, eftersom de lättare än vuxna kan nå in i bohålorna. Detta var ett avgörande ögonblick för mig och jag förstod då, att jag måste skriva en barnbok. Jag ville fokusera på vikten av att skydda utrotningshotade arter och särskilt inspirera barn att låta gulhuvade amasoner förbli vilda. Den natten låg jag vaken och formade de ord i huvudet, som skulle förmå mina läsare att ta sig ur den vana de vuxit upp med och röra sig mot att skydda papegojor. Slutligen gick jag upp och började kasta ner anteckningar, så att jag skulle kunna komma ihåg detaljerna i Ivans berättelse som grunden i min bok.

Jag började skriva boken den dag jag återvände från Belize fastän det bara var två dagar kvar till jul. Jag drevs att skriva. Den del som handlade om boplundrare var svår att utforma. Jag måste vara känslig för möjligheten att mina läsare kunde ha familjemedlemmar, som faktiskt var boplundrare. Jag ville inte stöta bort mina läsare men jag ville likväl att texten skulle vara informativ, sanningsenlig och stark. Jag började fundera på en titel, som tydligt skulle kommunicera den utmaning som boken gjorde läsarna. Bokens syfte var att inspirera läsarna att låta de vilda djuren förbli vilda, härav titeln – Leaving Wild. När boken hade redigerats och tryckts, kom jag på mig med att tänka på vad jag kunde göra ytterligare för att undervisa barnen i Belize om deras miljö. Jag visste att jag måste få dem intresserade och entusiastiska över ekosystemet på deras egen bakgård och det som lever där. Jag visste att människor intresserade av sin egen miljö skulle medföra ökad uppskattning av papegojorna och på så sätt minska boplundringen. Det var då jag bestämde, att öronmärka inkomsterna i USA från min bok Leaving Wild till fältförpackningar. Varje sådan skulle bestå av kikare, en fältguide över centralamerikanska fåglar och en vattentät anteckningsbok.

När vi följande år (december 2007) anlände till forskningsstationen var jag nervös och angelägen om att låta Ivan se Leaving Wild. Han blev mycket nöjd med boken och glad över att det fanns tillräckligt många exemplar för alla barnen i de skolor som vi skulle besöka. Vi delade ut fältförpackningarna och böckerna och jag fick möjlighet att tala med barnen i skolorna om papegojan och förklara för lärarna hur fältförpackningarna skulle användas och hur de skulle ingå i deras lektioner. Dessutom skapade jag en affisch om den gulhuvade amasonen som vi satte upp på allmänna platser i utkanten av papegojans habitat. Under denna resa utförde jag också forskningsarbete på den biologiska mångfalden vid olika användning av landområden för att kunna ta fram information, som skulle användas av skogvaktarna i Rio Bravo för att övertala människor att minska bruket att hugga ner och bränna i utkanterna av regnskogen.

En kväll jag Ivan och jag ut med resten av teamet av studenter och lärare från Defiance College för se papegojor flyga in för natten. Ivan ville att jag skulle tala med gruppen om de problem som papegojorna står inför. Jag visade dem hur man letar efter möjliga boplatser och utmanade dem att finna en livsduglig boplatser för den gulhuvade amasonen. De pekade på en stor karibisk tall i närheten. När vi gick fram till den, kände jag igen det plundrade träd Ivan visat mig året före. När vi gick runt trädet förklarade jag att de stora hålen inte hade gjorts av papegojor utan snarare av plundrare för att stjäla ungar ur boet. Deras ansiktsuttryck var precis likadana som mitt när jag såg trädet första gången – chockerade och nästan i ett tillstånd av misstro. Flera av studenterna talade den kvällen med mig om boplundring. De sade, att de inte hade haft en aning om att detta var ett sådant enormt problem. Att de själva sett det, gjorde att de kände uppskattning för min passion att sprida information och utbilda människor om detta allvarliga problem.

Den gulhuvade papegojans population kommer inte att öka, inte heller någon av andra utrotningshotade arternas, om inte människor utbildas. Det behövs bara en person för att åstadkomma förändring, var därför vänlig sprid information för att rädda en art från utrotning. Som min barnbok slutar, Always remember to leave wild.

Kaitlin Studer studerar biologi vid Defiance College i Ohio, USA. För mer information om hennes bok eller hennes initiativ i Belize, kontakta henne på leaving.wild@gmail.com

Bildtexter

Karibiska tallar (ovan) i Belize har ärr efter boplundrare som letar efter gulhuvade amasoner (överst). Kaitlin Studer, här tillsammans med projektledaren Ivan Gillett, skrev en barnbok för att hjälpa till med att väcka medvetande och lokal stolthet för att skydda amasonen.

Varje barn i tre olika skolor fick ett exemplar av Kaitlins tvåspråkiga bok *Leaving Wild*. Fältförpackningar med utrustning för fågelskådning och affischer delades också ut.

Flera grå utsläppta ...

Uppdatering från Felix Lankester, Limbe Wildlife Center (LWC)

Under december 2007 räddade vi 1 220 illegalt fångade gråpapegojor. Ungefär 700 fåglar släpptes nästan omedelbart. De återstående papegojorna hade fjäder skadade av det lim, som använts för att fånga dem, eller av jägarna som avsiktligt skurit av dem. Var och en av dessa skadade fåglar behandlades i januari med hjälp av ett lag veterinärer från World Parrot Trust och har sedan dess återhämtat sig. Nu, fyra månader senare, har några av dessa papegojor genom kraftfull flygning i flygburen visat, att deras fjäderdräkter har repat sig tillräckligt så den slutliga utsläppsfasen kan påbörjas.

Denna kommer emellertid att skilja sig från de föregående utsläppen, eftersom vi har bestämt att heller än att ta de utvalda fåglarna till en närbelägen skog för att släppas, kommer vi helt enkelt att öppna flygburen och låta dem flyga i väg när de själva vill. Beslutet att välja denna LWC-baserade "mjuka utsläppsstrategi" togs sedan vi sett hur väl några papegojor, som hade tagit sig ur flygburen, klarade sig i det fria. Söndagen den 18 maj rullades taket till en av flygburarna av och den första gruppen av 12 återställda papegojor släpptes fria. Synen av en flock papegojor i kraftfull flykt genom träden på LWC är en verkligt underbar syn, särskilt när man tänker på det fullständigt förfärliga tillstånd i vilket de anlände för sex månader sedan.

Kampen fortsätter

Av Fidelis Pegue Manga, utdrag ur *The Post* (Buea den 12 maj 2008)

Två "ökända" papegojefångare, Roger Atangana och Ignace Onana greps nyligen och kvarhölls i häkte i väntan på rättegång för illegal fångst av gråpapegojor. Duon är ansvarig för att årligen ha fångat mer än 5 000 papegojor i Lobeke National Park och dess buffertzonen i East Province. Gripandena organiserades av lokala skogs- och naturvårdsmyndigheter i samarbete med gendarmeri, underlättade av WWF.

Atangana greps i sitt hem efter ett tumult, som ledde till att han blev skjuten i armen. Onana fängslades medan han höll på med att försöka fånga papegojor i en skogsglänta inne i Lobeke (höger). De har arbetat i samförstånd i mer än 10 år. Hittills i år är de enligt naturskyddsmyndigheterna misstänkta för att ha slaktat ungefär 1 000 papegojor och exporterat huvud och stjärtar för påstått medicinska ändamål.

Åttio procent av de papegojor som exporteras från Kamerun har fångats i Lobeke, som hyser en betydande population gråpapegojor. Omkring 15 000 förs ut ur regionen varje år, trots att nästan hälften av dem går under på grund av dålig skötsel.

Fångstmännen transporterar fåglarna företrädesvis nattetid för att undvika de talrika polisposterarna. Gråpapegojan är en Klass A-skyddad (helt fridlyst) art i Kamerun och kan endast fångas efter att ett särskilt tillstånd beviljats av Ministry of Forest and Wildlife.

WPT startar fond för gråpapegojor

Hotade arter får en hjälpande hand

Förr allmänt utbredd över Evatorialafrika är nu gråpapegojan (*Psittacus erithacus*) nu hotad inom en stor del av sitt naturliga område och är på väg att försvinna från många länder. Vilda populationer minskar på grund av förstört habitat, tjuvjakt, fångst för den inhemska och internationella handeln med sällskapsdjur och naturresurskonflikter. WPT:s Save the Greys Fund har startats för att hjälpa dessa

karismatiska och populära vackra papegojor att överleva. Fondens ändamål är att skydda vild gråpapegojor genom att:

*Avsluta **handeln** med alla vildfångade afrikanska papegojor*

Papegojpopulationer över hela Africa har under decennier lidit oavbrutna förluster på grund av fångst för handeln med sällskapsdjur. En av de värst drabbade arterna är gråpapegojan. Under perioden 1994-2003 har över 359 000 vildfångade individer rapporterats blivit exporterade från länder inom deras utbredningsområde och har helt nyligen drabbats av handeln med traditionella mediciner. Våra ansträngningar kommer att fortsätta att uppmuntra regionala regeringar och lokala NGO:s att stödja handelsförbud, stötta ansträngningar att fånga tjuvjägare och upprätthålla naturskyddslag.

*Stödja **rehabiliterings** och frisläppningsansträngningar för beslagtagna fåglar*

När lokala ansträngningar har lyckats att stoppa illegal handel med vilda djur, har beslagtagna fåglar ofta behov av inkvartering och rehabilitering, innan de kan återföras till naturen. Med mer än 20 års erfarenhet är vi på WPT i den unika positionen att kunna lämna veterinär hjälp och råd om lämplig vård för att hjälpa dessa fåglar.

*Uppmuntra **uthålliga** alternativ till fångst av papegojor*

Handeln med vildfångade papegojor fortsätter på grund av hög efterfrågan. Denna handel skapar inkomster för individer och lokala samhällen. När lagliga ansträngningar lyckas stoppa handeln, måste alternativa inkomstkällor sökas för dessa samhällen för att permanent ändra deras beroende av inkomster från handeln med papegojor. Vi kommer att arbeta för att hjälpa till med att finna uthålliga inkomstkällor som bidrar till att skydda papegojor.

*Återetablera **vilda populationer** i lämpliga lokaler i deras tidigare utbredningsområde*

Populationsminskningar för gråpapegojan har observerats i många afrikanska länder. Även om passande och skyddade miljöer återstår i nationalparker och reservat, finns ofta inga fåglar kvar. Vi kommer att arbeta med lokala regeringar och NGO:s för att återinföra nyligen beslagtagna fåglar till sina tidigare områden för att återetablera arten i lämpliga och skyddade miljöer.

*Väcka **medvetande** om gråpapegojans situation*

Vi skall fortsätta våra ansträngningar att utbilda i lokala samhällen och genom att öka internationell uppmärksamhet på situationen för dessa papegojor.

Vi Behöver Din Hjälp

Ditt stöd och omtanke är avgörande för våra ansträngningar att rädda gråpapegojorna. Vi har redan haft påverkan vid räddningen och rehabiliteringen av 1 200 beslagtagna gråpapegojor i Kamerun. Var snäll och hjälp oss att fortsätta detta viktiga arbete – ta reda vad du kan göra för att hjälpa till!

www.parrots.org/savethegreys

PsittaNytt

Papegojevenemang

Workshop om papegojors beteende, träning och berikande, 13 och 14 september 2008 – Hayle, Cornwall

Återföring från föregående workshop:

Jag har nyss återkommit från att ha varit med på den första kursen för papegojägare, som hölls av World Parrot Trust och Paradise Park Wildlife Sanctuary och vill gärna rekommendera den till andra läsare. Tvådagarskursen behandlade fyra huvudämnen:

1. Att tolka fåglars kroppsspråk
2. Positiva förstärkningstekniker
3. Problembeteenden
4. Berikande av miljön

Kursen gjordes som en ”workshop” med föredrag i lektionssal och någon ”handpåläggning” på de vackra inneånarna i Paradise Park – diskussion av videofilmade fall. De anställda är mycket vänliga och hjälpsamma. Jag åkte därifrån med många nya idéer och många gamla antaganden ifrågasatta.

Jag skulle vilja rekommendera kursen till den som på allvar vill ge sin papegoja högsta möjliga livskvalitet.

Kerry Wilkins

För att boka plats på kommande träning, kontakta Karen Whitley på vårt kontor i UK eller boka online på www.parrots.org – tfn 01736 751026, e-post uk@worldparrottrust.org

Papegojnyheter

”Norsk blå” upptäckt

Den uppdiktade döda skandinaviska papegojan som en olycklig kund försökte att lämna tillbaka i en Monty Python-sketch, kan ha en verklig, 54 miljoner år gammal förfader.

En forntida fågel, som påträffats på den danska ön Mors, har redan fått öknamnet ”dansk blå” för att hedra den påhittade ”norska blå” papegojan som uppträdde på 1970-talet i de brittiska komediprogrammet. Fossiliet – ett stort vingben, som kallas humerus (överarmsbenet) – representerar de äldsta och nordligaste kvarlevorna av en papegoja som någonsin upptäckts säger studiens författare. Fossiler från papegojor är sällsynta, eftersom deras små, lätta ben har benägenhet att förstöras innan de kan bli fossiler.

Upptäckten antyder, att papegojor utvecklades på det norra halvklotet, innan de förgrenade sig till vilt varierande arter i de sydliga tropikerna. I dag lever inga vilda papegojor i norra Europa men den nyligen påträffade danska blå, skulle ha flugit över ett avgjort mer frodigt och tropiskt Skandinavien – ett som liknande miljön för moderna papegojor.

Källa: Matt Kaplan för National Geographic News, den 20 maj 2008

Ädelpapegojor frisläppta

I februari 2008 fick Profauna Indonesien ett tips om sex ädelpapegojor (*Electus roratus*) som smugglats från Malika till Sulawesi. De underrättade skogsvårdsdepartementet, som förhindrade smugglingsförsöket. Tyvärr anhöll regeringstjänstemannen inte gärningsmannen, som hävdade att papegojorna var gåvor, men tog fåglarna.

Profauna tror att mannen är professionell smugglare, eftersom han skoningslöst tryckt in fåglarna i vattenledningsrör. Ädelpapegojor skyddas av naturskyddslagar. Handel är förbjuden och lagöverträdare kan få upp till fem års fängelse och Rp 100 miljoner i böter.

Med finansiering av Profauna släppte regeringstjänstemän inom några dagar papegojorna i en skog i Maluku. Profauna hjälpte också tjänstemännen med en fyra dagars övervakning efter frisläppandet och fortsätter att uppmana regeringen att upprätthålla lagen för att ”tygla den illegala handeln och avskräcka gärningsmännen.

Källa: Profauna News – mars 2008

Papegoja i Tokyo räddade sig själv

Polis räddade en gråpapegoja från ett tak nära Tokyo. Efter att ha tillbringat en natt på stationen, överfördes han till ett närbeläget djursjukhus medan polisen sökte efter ledtrådar. Han höll tyst tillsammans med poliserna men började prata efter några dagar hos veterinären.

”Jag är herr Yosuke Nakamura”, berättade fågeln för veterinären. Papegojan lämnade också hela sin hemadress, ner till gatunummer och underhöll till och med de anställda på sjukhuset genom att sjunga sånger. ”Vi kontrollerade adressen och vet ni vad, det bodde verkligen en familj Nakamura där. Så vi talade om för dem att vi funnit Yosuke.”

Familjen Nakamura berättade för polisen, att de under omkring två år hade hållit på att lära fågeln sitt namn och sin adress. Men Yosuke var tydligen inte pigg på att öppna sig för en polisman, som sade: ”Jag försökte vara vänlig och prata med honom men han brydde sig inte alls om mig.”

Källa: <http://www.foxnews.com>

Ugglepapegoja på utställning

Tusentals människor från hela Southland oohade och aahade under veckoslutet över sex gröna papegojor. ”Sydländarna” hade inbjudits för att beskåda de senaste tillskotten till Nya Zeelands lilla men ökande population av ugglepapegojor: Det finns endast 91 ugglepapegojor, inklusive ungar, kvar. Department of Conservation inbjöd till en publik visning av ugglepapegojor och omkring 3 000 tog tillfället i akt att se de sex papegojorna i Incargill Workingmen’s Club i går. Människor stod i kö, innan de fördes in i ett rum med en inhägnad med framsida av glass där de sex unga ugglepapegojorna

visades omgivna av ormbunkar, trädstubbar och lin.

Källa: [hyyp://www.stuff.co.nz](http://www.stuff.co.nz)

Undersökning

Vi inbjuder er till en kort undersökning för att hjälpa oss att få veta mer om vår community (internetmötesplats).

Vem är du och vad är mest betydelsefullt för dig?

Vilket slag av information från World Parrot Trust tycker du är mest användbar?

Vårt mål är att skapa en aktiv community ägnad åt att rädda papegojor och som fyller dina krav på information, kommunikation och aktivitet. Dina anonyma svar kommer att räcka långt för att hjälpa oss att planera ansträngningar att nå ut under nästa år.

Till detta nummer av PsittaScene har vi bifogat en kort undersökning. Den kommer bara att ta några minuter att fylla i och skicka tillbaka. Det vore ännu bättre att fylla i undersökningen online på

www.poarrots.org/survey.

Vi tackar på förhand för din hjälp och medverkan.

Tack!

Vi skulle vilja framföra vårt hjärtliga tack till följande personer och organisationer för deras stöd under de allra senaste månaderna, när åtskilliga papegojevenemang som gynnat World Parrot Trust ägt rum.

Leva och lära med papegojor (LLP)

Den framstående beteendevetaren Dr Susan Friedman var ledare för flera dussin registrerade deltagare under en 8-veckors utbildning med fokus på lära ut principerna för papegojors beteende. Studenterna uppmanas att skänka minst USD50 till ett värdigt ändamål för fåglar och World Parrot Trust blev ännu en gång mottagare av denna givmildhet. Summan översteg USD2 000.

Framtida lektioner i LLP är planerade och intresserade deltagare kan lära sig mer genom att besöka webbsiten www.behaviorworks.org

Phoenix Landing Foundation

Den 10 maj hade stod denna ideella organisation, som tillhandahåller utbildningsprogram för korrekt skötsel av fåglar, som värd för en heldagaktivitet med Steve Martin från Natural Encounters Inc. som gäst. Intäkter från en tyst auktion skänktes till fonden och summan uppgick till USD1 500.

Konferens: Att förstå beteenden

En framgångsrik konferens hölls i Scarborough, Ontario, Canada. Fyrtiofem deltagare från tio stater i USA och tre kanadensiska provinser deltog i det mycket interaktiva evenemanget, med medverkan av operantränare Bob Bailey, beteendevetare Dr Susan Friedman och Phung Luu, tränare i positiv förstärkning. Aktiviteten arrangerades av Pat och Lorne Phillips hade också ett lotteri vara intäkter skänktes till WPT. Medlen uppgick till CDN\$800.

ThePerchStore.net

Denna onlineförsäljare av papegojprodukter hade vänligheten att till WPT skänka en procentuell andel av all försäljning under månaderna april, maj och juni 2008. Gåvan uppgick totalt till USD785.